

22 Răspunsuri la întrebări

„Ia seama la tine însuși și la învățătură.”
1 Timotei 4.16

22.25 Biserica (Adunarea) – o continuare a lui Israel?

Întrebare: Dumneavoastră acordați o valoare foarte mare faptului că timpul Bisericii era o chestiune cu totul nouă. Nu se poate spune mai degrabă că Biserica este continuarea lui Israel sau „Israelul matur”?

Răspuns: Conform cu Efeseni 2.14-16 caracteristica deosebită a creștinismului este tocmai faptul că iudeii credincioși cu păgânii credincioși au fost aduși împreună într-un singur trup, au fost creați un om nou – contrar făgăduinței date lui Israel de a fi cap peste națiuni (Deuteronom 28.13). Gândul referitor la un singur trup este confirmat în 1 Corinteni 12.13: „Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.” Domnul Isus vestește ucenicilor Săi că această unitate se va realiza în viitor – după moartea și învierea Sa: „... pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18). Hristos Însuși în învierea Sa era „începutul” (Coloseni 1.18), căci credincioșii au putut să devină mădulare ale trupului Său abia după ce Hristos a înviat și ca Om a fost glorificat în cer. Înainte de moartea și învierea Sa nu putea avea loc nici o unire cu El (Ioan 12.24). Abia după învierea Sa și înălțarea Sa la cer Dumnezeu a trimis pe Duhul Sfânt, ca să ne unească cu Hristos în această poziție a învierii. Începând de atunci, și nu înainte de aceasta, există acest un singur trup, Biserica (Adunarea).

Să rezumăm punctele:

- „... ca să-i creeze într-un singur om nou” (Efeseni 2.15)
- „... botezați într-un singur trup” (1 Corinteni 12.13)
- „... voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18)
- „... zidiți pe temelii apostolilor, ... piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși” (Efeseni 2.20)
- „El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1.18).

Aceste afirmații nu permit nici o îndoială că în cadrul Bisericii lui Dumnezeu este vorba de un popor, care stă pe o cu totul altă temelie, cu totul nouă, decât a stat poporul Israel în Vechiul Testament. Pe lângă aceasta vrem să ținem seama, că poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament îi aparțineau toți urmașii după trup ai lui Iacov, indiferent dacă ei erau născuți din nou, deci erau credincioși, sau nu erau, ceea ce probabil era în cazul celor mai mulți dintre ei. Însă toți, care aparțin Bisericii lui Dumnezeu, trupului lui Hristos, poporului lui Dumnezeu din Noul Testament, sunt născuți din nou și sunt „adăpați” cu Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.13). Această diferență esențială interzice să se vadă o continuitate între poporul Vechiului Testament și Biserica nou-testamentală. În timpurile vechi-testamentale un păgân putea fi adăugat poporului Israel numai prin botezul prozelit și circumcizie, și în viitor credincioșii dintre națiuni nu vor fi nici binecuvântați în aceeași măsură cu credincioșii iudei, așa cum este acum în epoca Bisericii, și nici despărțirea nu va fi anulată, așa cum este astăzi.

Israel va putea fi denumit *matur* abia atunci când Dumnezeu va fi ajuns de asemenea la țel cu poporul cu care El a avut așa de mult a face. Taina, pe care apostolul Pavel ne-o face

cunoscută (Romani 11.23 și versetele următoare), arată că țelul – restaurarea lui Israel – este încă în viitor (vezi § 8.4.4).

Nenumărate profeții și făgăduințe nu s-au împlinit încă în cea mai mare parte a lor, dar Dumnezeu va împlini făgăduințele Sale (compară cu Romani 11.29). Aceasta El este, spus cu reverență, „dator” nu numai poporului Israel, ci și onoarei Numelui Său.¹ Moise exprimă aceasta foarte potrivit: „Și Moise a zis Domnului: „Dar egiptenii vor auzi, pentru că prin puterea Ta ai scos pe poporul acesta din mijlocul lor. Și vor spune locuitorilor acestei țări, care au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor, că Tu, Doamne, ești văzut față către față și că norul Tău stă deasupra lor și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor și noaptea într-un stâlp de foc. Și acum, dacă vei omorî pe poporul acesta ca pe *un singur* om, atunci națiunile care au auzit de faima Ta vor vorbi, zicând: «*Pentru că Domnul n-a putut să aducă pe poporul acesta în țara pe care le-o jurase, de aceea i-a omorât în pustiu*». Și acum, Te rog, să fie înălțată puterea Domnului, după cum ai vorbit Tu, zicând: «*Domnul este încet la mânie și bogat în îndurare, Cel care iartă nelegiuirea și răzvrătirea și care nu socotește nevinovat pe cel vinovat, care cercetează nelegiuirea părinților în copii până la a treia și a patra generație*’». (Numeri 14.13-18). Așa cum deja așa de multe profeții s-au împlinit în adevăratul sens al cuvântului, tot așa se vor împlini și toate celelalte.

22.26 Continuitate sau discontinuitate?

Întrebare: Dumneavoastră accentuați așa de mult diferențele între Israel și Biserică, și vorbiți despre intercalare și înserare; nu vedeți nici o continuitate între Vechiul Testament și Noul Testament?

Răspuns: Fără îndoială există o continuitate între credincioșii vechi-testamentali și credincioșii nou-testamentali:

- Toți credincioșii, fie ei vechi-testamentali sau nou-testamentali, au fost născuți din nou prin același Duh Sfânt și salvați prin același sânge al lui Hristos.
- Toți credincioșii dintre națiuni din zilele noastre au parte de făgăduințele de binecuvântare ale lui Dumnezeu – atât „ramurile naturale” cât și ramurile din „măslinul sălbatic”, care au fost altoite în măslinul nobil (Romani 11; vezi § 8.4.3).
- Toți credincioșii începând de la Avraam sunt fii ai lui Avraam pe baza credinței (vezi § 9.2.3.2), însă credincioșii din Israel sunt aceasta în sens dublu: de la natură și prin credință (Romani 4.11,12; Galateni 3.7-9,29; 4.28).
- Dumnezeu are pentru toate timpurile anumite căi cu omul. De aceea timpul Bisericii nu este o „rezolvare în caz de nevoie” (vezi fig. 8 din § 16.1), nu este o „rezolvare în situație de derută”, ci este calea lui Dumnezeu cu omul pe baza respingerii Fiului Său prin poporul Israel – fără ca El să fi renunțat la planurile Lui inițiale. Ceva asemănător găsim în Vechiul Testament: poporul Israel s-a abătut de la Dumnezeu și prin aceasta a ajuns în captivitatea de șaptezeci de ani, timp în care Dumnezeu a pus domnia în mâinile națiunilor. Și aceasta nu a fost o „rezolvare în caz de nevoie”, ci „continuitatea” lui Dumnezeu sau calea lui Dumnezeu cu poporul Său, fără ca făgăduințele vechi să fie anulate; ele vor fi împlinite într-un moment viitor.

---

¹ Vezi de exemplu Ezechiel 20.42 și versetele următoare; 35.9,15; 36.20 și versetele următoare; 39.7 și versetele următoare; 39.25 și versetele următoare. Găsim în Ezechiel încă de 52 de ori indiciul, că la Dumnezeu este vorba de onoare Numelui Său.

- Multe principii generale ale lui Dumnezeu au fost valabile și sunt valabile atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament. Aceasta se referă de exemplu la pedeapsa pentru poftirea după lucruri rele (Numeri 11.4,34; 1 Corinteni 10.6,7); interzicerea curviei (Numeri 25.1,9; 1 Corinteni 10.8); condamnarea cârtirii (Numeri 14.2,27; 1 Corinteni 10.10); îndemnul la hârnicie (compară Proverbe 13.4 cu îndemnurile lui Pavel adresate lui Timotei, de exemplu 2 Timotei 2.4-6); o viață orientată spre cele nevăzute (Evrei 11.27); răsplata pentru onorarea părinților (Exod 20.12; Efeseni 6.2,3) și multe altele.
- Epoca Bisericii este inclusă în epoca „timpul națiunilor”, care a început cu Nebucadnețar și se termină cu începutul Împărăției de o mie de ani (vezi graficul din § 6.4). Drept urmare și aici se poate constata o oarecare continuitate.
- O altă continuitate se poate vedea și în aceea, că în planul veșnic al lui Dumnezeu scrierile vechi-testamentale au fost scrise și având în vedere timpul Bisericii (1 Corinteni 10.11). Astfel noi putem aproape din toate experiențele poporului Israel să luăm pentru noi astăzi învățături spirituale (vezi modelele ca de exemplu Paștele, trecerea prin Marea Roșie și prin Iordan, călătoria prin pustiu, etc.).

Însă nu este corect ca din această continuitate să se tragă concluzia că Biserica lui Dumnezeu exista începând cu Avraam (sau chiar începând cu Adam) și până în ziua de apoi. Biserica (Adunarea) este ceva absolut nou (vezi § 22.25). Ea a luat ființă abia la Rusalii, când credincioșii „au fost botezați într-un *singur* trup” prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.13). Hristos este începutul unei creații absolut noi, după ce El a înviat dintre morți (Coloseni 1.18).²

22.27 Sunt mai multe Evanghelii, decât numai una singură?

Întrebare: Au fost și sunt vestite diferite Evanghelii în timpuri diferite, aceasta înseamnă că sunt diferențe în conținutul mesajelor vestite?

Răspuns: Scriptura leagă fără să poată fi trecut cu vederea cuvântul „Evanghelie” cu diferite aspecte. În funcție de adaosul care însoțește cuvântul „Evanghelie” sunt accentuate diferite aspecte ale mesajului Evangheliei. Să vorbim aici numai despre o învățătură despre două Evanghelii³ este mult prea puțin. Căci s-ar putea nu numai diferența „Evanghelia Împărăției” (Matei 24.14) de „Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 20.24), ci și „Evanghelia gloriei lui Hristos” (2 Corinteni 4.4), „Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11)⁴, „Evanghelia păcii” (Efeseni 6.15) sau „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14.6,7). În afară de aceasta Scriptura vorbește și despre „Evanghelia lui Dumnezeu” (Romani 1.1-4), „Evanghelia lui Hristos” (Filipeni 1.27) precum și despre „Evanghelia necircumciziei” și „Evanghelia circumciziei” (Galateni 2.7). Într-un aspect toate aceste „Evanghelii” au ceva comun: ele sunt vestea bună referitoare la o anumită latură a revelației lui Dumnezeu.

---

² Informații detaliate se găsesc în internet în articolul *Gibt es eine Kontinuität in den Wegen Gottes mit den Menschen?* pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=1212>.

³ Compară H.-W. Deppe pe: <http://www.betanien.de/verlag/material/material.php?id=127> [21.4.2009].

⁴ Cu privire la înțelesul deosebit al ultimelor trei aspecte ale Evangheliei ne ocupăm în § 4.2.1.

Dacă Dumnezeu ne face cunoscut o veste bună, atunci noi trebuie să cercetăm contextul nemijlocit în care această Evanghelie este numită și de fiecare dată să întrebăm cine sunt destinatarii. Deja poporul Israel în pustiu i-a fost vestită o evanghelie, o veste bună (în greacă *euaggelion*): în epistola către Evrei 4.2 intenția lui Dumnezeu de a elibera pe Israel din Egipt și a-i aduce „în odihnă” în Canaan este numită „veste bună”. Domnul Isus a vestit la începutul slujirii Sale „Evanghelia Împărăției” (Matei 4.23). Contextul cu versetul 17 al aceluiași capitol arată că aceasta avea loc prin aceea că El predica această Împărăție ca „s-a apropiat” (Matei 4.17). Acest mesaj era adresat fără îndoială iudeilor, căci ei așteptau o Împărăție a păcii pe pământ, și Domnul a fost trimis la ei (Matei 15.24).

Aceste două exemple arată că noi nu avem voie să aplicăm fiecare Evanghelie direct la noi creștinii și că „evanghelia” nu în mod necesar este ceva specific creștin. De aceea nu trebuie să uimească, că „Evanghelia Împărăției” din Matei 24.14 nu este destinată pentru noi creștinii. Căci contextul arată, că iudeii sunt apelați (vezi § 17). În versetele acestea este vorba de împlinirea veacurilor și de timpul scurt înainte de revenirea vizibilă a Domnului pe pământ: de asemenea timpul „s-a apropiat” să se instaureze public Împărăția, deoarece Împăratul are intenția să Se reîntoarcă la poporul Său. În §18 și § 17.4.1.3 arătăm că în context cu a 70-a săptămână-an trebuie să ne gândim la poporul iudeu atunci când este vorba de această veste bună.

Prin omorârea cu pietre a lui Ștefan Israel a pierdut din vină proprie ocazia ca Împărăția să poată fi instaurată (vezi § 3.7). Acum nu mai putea fi vestită Evanghelia Împărăției în această formă. Pavel a vorbit într-adevăr despre „Împărăție” (Faptele Apostolilor 14.22; 19.8; 20.25; 28.23,31), însă noi nu citim, că el a propovăduit „Evanghelia Împărăției”; în context cu cuvântul „Împărăție” Duhul Sfânt nu folosește la Pavel cuvântul „Evanghelie”. Cu toate acestea „lucrurile referitoare la Împărăția lui Dumnezeu” au fost în continuare propovăduite (Faptele Apostolilor 19.8), în mod deosebit în forma ei tainică⁵ (vezi § 3 și § 17.5): Domnul nostru are o Împărăție nevăzută aici pe pământ, unde El așteaptă ascultare față de Cuvântul Său și ea conține o comoară prețioasă pentru El. Și noi propovăduim astăzi lucruri referitoare la Împărăție în aspectul ei moral, unde se găsește „dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14.17).

Când Filip a evanghelizat după omorârea cu pietre a lui Ștefan (Faptele Apostolilor 8.12), în limba greacă nu găsim aceeași expresie pentru „Evanghelia Împărăției” ca în Matei 4.23, ci aici stă forma de verb „el-a-vestit-vestea-bună”, urmată de aceeași expresie *peri tes basileias tou theou*, pe care o folosește Pavel în Faptele Apostolilor 19.8 (tradus acolo prin „lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu”).

Când dimpotrivă citim despre „Evanghelia gloriei lui Hristos” (2 Corinteni 4.4), atunci evident Duhul Sfânt nu se referă la vestea bună despre o Împărăție pe pământ. Mai degrabă este vestea bună, că Hristos șede acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu și este încununat cu glorie și onoare. Cu toate acestea într-un anumit sens în această „Evanghelie a gloriei” este inclusă și „Evanghelia Împărăției”, căci chiar dacă Hristos încă nu a primit vizibil Împărăția Sa pe pământ și încă nu șede pe „tronul Său de glorie” pe pământ (Matei 25.31), totuși El șede acum la dreapta lui Dumnezeu pe *tronul Tatălui* (Apocalipsa 3.21). El a primit ca domn călătorit într-o altă țară o Împărăție (compară cu Matei 25.15), pe care El o guvernează din cer, fără să fie prezent; în Matei 13.11 Domnul Isus numește această Împărăție o taină. Ceea ce este deosebit la aceasta, este că noi aparținem acestei Împărății a lui Dumnezeu ascunse,

---

⁵ Chiar și în epistola către Coloseni 1.13 Pavel vorbește despre Împărăție în această formă.

tainice aici pe pământ și totodată suntem legați cu Hristos în gloria Sa în locurile cerești (Efeseni 2.6).

Ce mare este diferența între „Evanghelia gloriei lui Hristos” (2 Corinteni 4.4) respectiv „Evanghelia gloriei preafericitului Dumnezeu” (1 Timotei 1.11) și „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14.6,7)! Prima are în vedere glorificarea Domnului respectiv a lui Dumnezeu, și anume în deplina ei dimensiune, așa cum ea a devenit posibilă după lucrarea înfăptuită pe cruce. În timpul necazului cel mare îngerii vestesc „Evanghelia veșnică”. În aceasta este vorba numai de a recunoaște pe Dumnezeu ca Creator.

Apostolul Pavel arată clar cât de mult se deosebește Evanghelia, pe care el a propovăduit-o, de Evanghelia celor doisprezece apostoli. El numește Evanghelia, pe care a primit-o prin revelație, „Evanghelia mea” (Romani 16.25; vezi § 4.2) și „învățătura mea” (2 Timotei 3.10) și prezintă chiar și celorlalți apostoli Evanghelia, pe care el a propovăduit-o „printre națiuni” (Galateni 2.2). Să vorbești în privința aceasta că Pavel și apostolii au propovăduit aceeași Evanghelie – cu toate că baza din 1 Corinteni 15.1-5 era desigur identică -, ar fi nechibzuit și ar însemna să pieri total din vedere diferențele între conținutul mesajelor. Evanghelia lui Pavel include toate celelalte Evanghelii. Drept urmare Pavel putea să scrie și: „Dar chiar dacă noi sau un înger din cer vă va vesti altă evanghelie decât Evanghelia pe care v-am vestit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1.8).

Faptul că se accentuează diferite aspecte ale Evangheliei nu trebuie să conducă ca ele să fie despărțite prea mult unele de altele. În orice formă Evanghelia aduce binecuvântare pentru aceia cărora ea este adresată, dacă ei iau seama la ea. Dacă noi astăzi vestim Evanghelia, așa cum apostolul Pavel a primit-o, nu vrem să uităm că Pavel nu a propovăduit numai Evanghelia harului lui Dumnezeu și Evanghelia gloriei lui Hristos, ci și Împărăția lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.25), în care Hristos este Domnul (Faptele Apostolilor 28.31). Însă aceia care astăzi intenționat propovăduiesc „Evanghelia veșnică”, din cauza lipsei lor de înțelegere a adevărului dispensațional aduc cu regret o Evanghelie foarte limitată.

Să limitezi „Evanghelia” numai la înțelesul că ea ar fi numai vestea bună, cum poți scăpa de iad, înseamnă să pierzi din vedere alte conținuturi ale veștii bune a lui Dumnezeu.⁶ Mesajul Evangheliei cuprinde mult mai mult, și Duhul Sfânt folosește, așa cum am văzut mai sus, expresii diferite, ca să scoată în evidență în mod deosebit anumite aspecte ale acestui mesaj.⁷

22.28 Numai oamenii „spirituali” înțeleg dispensaționalismul?

Întrebare: Pot numai „creștinii deosebit de ‚spirituali’ sau cei inițiați”⁸ înțelege dispensaționalismul, așa cum se pare că afirmă unii dispensaționaliști?

Răspuns: Dispensaționalismul nicidecum nu poate fi înțeles numai de credincioșii deosebit de „spirituali”. Și aceia, care sunt foarte tineri în credință, pot recunoaște și înțelege liniile lui principale. Însă pe de altă parte este desigur adevărat că cunoașterea noastră în general este dependentă de starea vieții noastre spirituale. Deci contextul nu este între dispensaționalism și

---

⁶ Vezi H.-W. Deppe pe: <http://www.betanien.de/verlag/material/material.php?id=127> [21.4.2009].

⁷ O listă completă a însușirilor cu care Scriptura leagă cuvântul „Evanghelie” oferă articolul *Das Evangelium des Paulus (7)* de R. A. Huebner pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=2857>.

⁸ Vezi articolul *Argumente gegen den Dispensationalismus* de H.-W. Deppe pe <http://www.betanien.de/sola-scriptura/artikel/kontra-argumente.htm> [21.4.2009].

„cler”, ci între cunoașterea generală a Cuvântului și „starea spirituală” a unui credincios. Cine trăiește o viață superficială, acela nu va înțelege adâncimile lui Dumnezeu. Cine trăiește conform moto-ului „Esențialul este să fi mântuit!”, nu trebuie să se aștepte să fie călăuzit de Duhul în adâncimile lui Dumnezeu și în tainele Lui (compară cu 1 Corinteni 2.6-3.3).

Poetul psalmist spune: „Domnul Se destăinuie celor ce se tem de El” (Psalm 25.14). Când Dumnezeu a făcut cunoscut lui Avraam ce voia să facă, Dumnezeu a spus: „Să ascund Eu de Avraam ce vreau să fac?” (Geneza 18.17), căci Avraam era „prietenul lui Dumnezeu”. De trei ori el este numit așa în Scriptură (Exod 33.11a; Isaia 41.8; Iacov 2.23). Tainele cele mai profunde se încredințează numai prietenilor buni. Pe Daniel îl interesa foarte mult interesele lui Dumnezeu. Chiar sub amenințarea vieții el a rămas credincios. De mai multe ori el este denumit „preaiubit” (Daniel 9.23; 10.11,19), și tocmai lui i-au fost arătate viziuni cu consecințe mari. El a fost introdus în tainele lui Dumnezeu, chiar dacă el însuși nu putea înțelege totul (Daniel 12.8).

Și în Noul Testament găsim același principiu. Apostolul Pavel nu putea vorbi cu credincioșii din Corint despre taina lui Hristos în felul cum a putut vorbi cu credincioșii din Efes și Colose, cu toate că el și lor le-a făcut cunoscut cel puțin părți ale tainei (1 Corinteni 10.14 și versetele următoare; 1 Corinteni 11.23 și versetele următoare; 1 Corinteni 15.5 și versetele următoare). El a trebuit să le spună: „Și eu, fraților, n-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos. V-am dat lapte să beți, nu hrană tare, pentru că încă n-o puteați primi, și încă nici acum nu puteți, *pentru că tot carnali sunteți*. Pentru că, atunci când între voi este invidie și ceartă, nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului?” (1 Corinteni 3.1-3). Deoarece credincioșii din Corint erau carnali, Pavel a putut să le dea numai „lapte” și nu mâncare. El le-a spus sincer, că el ar putea vesti „înțelepciunea numai printre cei desăvârșiți” (aceasta înseamnă maturizați spiritual) și să reveleze tainele numai acelor care iubesc pe Dumnezeu din toată inima (1 Corinteni 2.6-10).

Credincioșilor Evrei li se spune asemănător: „despre care avem multe de spus și greu de explicat în vorbire, pentru că *v-ați făcut greoi la auzire*. Pentru că, deși de mult trebuia să fiți învățători, aveți din nou nevoie ca cineva să vă învețe care sunt elementele începutului cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte și nu de hrană tare. Pentru că oricine folosește lapte este fără experiență în cuvântul dreptății, pentru că este prunc; iar hrana tare este pentru cei maturi, care, prin obișnuință, au simțurile deprinse să deosebească binele și răul.” (Evrei 5.11-14).

Pe credincioșii din Corint Pavel a trebui o dată chiar să-i mustre: „Fraților, nu fiți copii la minte” (1 Corinteni 14.20). Comportarea copilărească, lipsită de maturitate poate drept urmare să fie un impediment pentru creșterea spirituală. Părinții știu de cele mai multe ori foarte exact ce este cel mai bine pentru copil într-o anumită situație, și copilul ar recunoaște imediat aceasta, dacă ar avea deja înțelegere ca un matur și nu ar fi egoist și împotrivor. Cu regret există această încăpățănare și îndărătnicie și acest a nu *vrea* să înveți și a nu *vrea* să recunoști și printre creștini; aici Pavel spune totodată: Nu fiți așa de necopți și de proști ca copiii. – În privința aceasta noi toți trebuie să fim atenți, ca acest pericol de „a nu vrea” să nu vrem să-l vedem la noi, ci numai la alții.

Sunt multe obstacole pentru o creștere spirituală. Dacă suntem preocupați mai mult cu noi înșine, decât cu Împărăția lui Dumnezeu, nu ne putem aștepta să facem progrese mari în credință. Dacă hobby-ul nostru sau organizarea timpului nostru liber ne rețin de la slujba în Împărăția lui Dumnezeu, atunci avem un fel de gândire carnal. Domnul ne cere: „Căutați Împărăția Lui, și toate acestea vi se vor da pe deasupra” (Luca 12.31). Dacă nu suntem gata să

ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu, atunci este valabilă și pentru noi afirmația apostolului și ea lovește conștiința noastră: „... pentru că v-ați făcut greoi la auzire” (Evrei 5.11). Dacă drept urmare ni se oferă lapte în loc de hrană tare (1 Corinteni 3.2), aceasta nu are nimic a face cu faptul că hrana tare ar fi potrivită numai pentru o „elită spirituală” deosebită, ci pentru că noi am rămas pe loc în creșterea spirituală în Hristos și din cauza aceasta putem „digeră” numai lapte. Cineva a exprimat aceasta în felul următor: „Și apoi primiți sticla și încă țipați”. Da, este posibil, ca noi să ne comportăm ca niște copilași spiritual.

De multe ori un pericol mare pentru creșterea spirituală este că noi niciodată nu ne-am deprins să nu ne încredem în vechea natură din noi și să mergem pe cale în judecată de sine. Însă noi trebuie să învățăm să condamnăm ce vine din carne. Aceasta este valabil nu numai pentru încălcări morale, ci și pentru păcate în domeniul minții. Și mintea, pe care noi ne bazăm cu atâta plăcere, a fost stricată prin omul vechi, așa că noi trebuie să învățăm să nu ne bazăm pe mintea noastră. Așa cum după convertirea noastră sunt încă multe modele de comportare greșită în domeniul moral, tot așa trebuie să ne așteptăm la gânduri false și păcătoase în simțurile și mintea noastră și de aceea să învățăm în același fel să nu ne încredem în mintea și simțul nostru carnal, și să le condamnăm.

Epistola către Romani 12.2 ne îndeamnă să nu ne „conformăm veacului acestuia”, ci să fim transformați „prin înnoirea minții [noastre]”, pentru ca să putem *deosebi* „care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită”. Aceasta înseamnă, că noi trebuie să ne preocupăm sincer și cu toată inima cu Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca să căpătăm convingeri sigure și „să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14). Atunci vom fi în stare să *deosebim* ce este voia lui Dumnezeu. Nu vrem să ne supraapreciem singuri și să gândim că putem înțelege întotdeauna imediat și corect toată Scriptura sau chiar că vom putea imediat aprecia și diferenția corect adevărul și rătăcirea; pentru aceasta avem nevoie de „simțuri deprinse” (Evrei 5.14), pe care le obținem numai când avem obiceiul să cercetăm în Scriptură și să trăim ceea ce am cunoscut.

Deci adevărul dispensațional în nici un caz nu poate fi înțeles numai de creștini care au ajuns deja la un anumit nivel de maturitate spirituală. Importantă nu este măsura cunoașterii, ci disponibilitatea să cauți mai întâi după lucrurile lui Dumnezeu și să iubești pe Dumnezeu din toată inima; aceasta o poate face și unul care s-a convertit de curând. Și un copil în credință poate înțelege liniile de bază ale adevărului dispensațional, dacă inima lui este umplută de Hristos și el este doritor după „laptele spiritual curat al Cuvântului lui Dumnezeu” (1 Petru 2.1).

În afară de aceasta este important să se înțeleagă de ce tocmai aceste aspecte ale adevărului, care ne conduc în gândurile cele mai înalte ale lui Dumnezeu, ne sunt făcute cunoscut sub forma unei rugăciuni. Învățăturile din Ioan 17 și în mod deosebit și învățăturile despre adevărul dispensațional din Efeseni 1, Efeseni 3 și Coloseni 1 aparțin necondiționat acestora. Duhul lui Dumnezeu l-a călăuzit și pe Pavel ca ceea ce nu poate fi învățat prin slujire, să fie făcut cunoscut prin rugăciune, căci numai rugăciunea ne poate face să înțelegem aceste părți ale adevărului. Când el vorbește în Coloseni 1 despre „*cunoștința* voii Sale” (versetul 9), atunci noi ne-am fi așteptat mai degrabă la un aspect de învățătură decât la rugăciune. Când în Efeseni 1 este vorba să *știm*, „ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și ce este nemărginita mărime a puterii Lui” (versetul 18), ne-am fi așteptat la o descriere amănunțită a acestor trei elemente. Însă ceea ce noi citim este o rugăciune. Când în Efeseni 3 este vorba „să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu” (versetul 9), atunci nici acolo nu găsim o descriere a acestei

administrații. Mai degrabă Pavel se roagă ca starea noastră spirituală să fie așa fel, ca noi să putem înțelege aceste lucruri. Rugăciunea dă naștere atât la cunoașterea propriei incapacități și a dependenței de Dumnezeu precum și la lucrarea și intervenția lui Dumnezeu. Ca să se înțeleagă acest adevăr nu este suficientă numai slujba de dare de învățatură, pentru aceasta este necesară lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inimă și aceasta are loc numai prin rugăciune.

Ce este cu acei credincioși care resping adevărul dispensațional, respectiv – din punctul lor de vedere – „concepția” dispensațională? Sunt toți acești frați „nespirtuali” și toate aceste surori „nespirtuale”? Au devenit ei toți „carnali” și ele toate „carnale” și „greoi la ascultare”? Și nu iubesc pe Dumnezeu din toată inima? Nu numai felul de gândire spiritual joacă un rol important la înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, ci și alți factori. De aceea trebuie diferențiat: cine și-a însușit din copilărie anumite convingeri și a crescut într-o anumită „tradiție” bisericească, poate fi împiedicat prin aceste „tradiții” să înțeleagă corect Scriptura. Dar cine însă dă la o parte orice tradiție omenească, caută mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și pune pe Hristos în centrul vieții sale, acela va crește în Domnul. În devotamentul și simțământul lui față de Hristos s-ar putea ca un astfel de credincios să fie chiar mai bine apreciat de Dumnezeu decât altcineva care probabil are cunoașterea „adevărată”, însă a adormit în ceea ce privește sentimentele lui pentru Hristos.

În toată „lupta” pentru adevăr și în jurul adevărului nu vrem să uităm că Domnul este interesat în primul rând de dragostea noastră sinceră pentru El. În ziua învierii Maria nu a avut o cunoaștere corectă în ceea ce privește învierea Domnului, dar inima ei era așa de preocupată cu Hristos, că Domnul Isus i S-a arătat și i-a dat o înțelegere cu totul nouă. Domnul a vorbit cu ea despre noile relații în care El voia s-o aducă pe ea și pe ucenicii Săi. Dragostea ei sinceră și cordială pentru Domnul a condus-o la cunoașterea adevărată. Dragostea și cunoașterea nu trebuie să lucreze una împotriva celeilalte.

Însă cu totul altceva vedem la aceia care „au crescut” spiritual cu bagajul de idei dispensațional și din motive diferite și fără să se fi preocupat vreodată cu această temă au renunțat la adevărul dispensațional. Nu fără motiv Domnul Isus a spus Bisericii din Tiatira: „Dar, ce aveți, *țineți cu tărie*” (Apocalipsa 2.25). În același fel ar putea desigur și aceia care au o altă învățatură doctrinară să adreseze acest cuvânt aceluia care s-au dedicat dispensaționalismului. Nimeni nu ar trebui să renunțe repede și indiferent la convingerea lui, pe care el ar trebui s-o fi primit din Biblie și să nu o fi preluat de la oameni.

Dar dacă un studiu aprofundat al Bibliei ne-a adus la o altă convingere, atunci trebuie să trăim și să acționăm conform cu această (nouă) cunoaștere. Dar cine renunță în chip ușuratic la ceea ce el a fost cândva convins că Domnul i-a dăruit în har, acela se face vinovat. Desigur cu aceasta este legată și o mare luptă și încrâncenare pentru adevăr, ca să constați cu siguranță ceea ce Domnul a dăruit exact cuiva și ce nu a dăruit. Cu regret am trăit cât de ușor s-a renunțat uneori la adevărul dispensațional, cum s-a produs chiar vrăjmășie și s-a vorbit disprețuitor despre frații care au învățat pe alții acest adevăr, fără să se fi studiat vreodată învățătura lor. Atenționarea Domnului ar trebui să ne meargă tuturor la inimă: „Luați seama cum auziți; pentru că oricui are i se va da; și oricui nu are, i se va lua și ceea ce i se pare că are” (Luca 8.18).

Poate ne vom verifica o dată singuri și ne vom întreba, ce ne împiedică să creștem spiritual. Sunt greșeli morale, pe care eu nu le-am mărturisit încă Domnului sau la care nu renunț? Mă entuziasmează anumite sisteme de gândire sau concepții filozofice, așa că ele îmi întunecă privirea spre adevărul Sfintei Scripturi? Mă împiedică elementele și rânduielile omenești sau un duh legalist să cresc în Hristos? Este gândirea mea prea mult legată cu lucrurile de aici și

mă preocup probabil prea mult ca viața *mea* „să reușească”? Sau stau în pericolul să tratez cu indiferență ceea ce Domnul Isus în harul Său mi-a dăruit sau voia să-mi dăruiască? Dacă mă comport cu ușurătate cu lumina pe care mi-a dăruit-o Domnul Isus, să nu mă mir dacă Domnul îmi ia lumina.

Dacă studiem Sfânta Scriptură, vom descoperi mereu că tocmai aceia au făcut progrese uriașe în credință, care au căutat mai întâi onoarea și gloriificarea lui Dumnezeu și care prin cunoașterea măreției și mărimii lui Dumnezeu au recunoscut nimicnicia lor proprie (Iov, Avraam, Daniel, Neemia, Petru, Pavel, și așa mai departe).

Domnul Isus ne va aprecia cândva nu după măsura cunoașterii noastre, ci după credințioșia și dragostea pe care le-am avut pentru Persoana Sa, și cum ne-am comportat cu ceea ce El ne-a încredințat (compară cu Matei 25.14 și versetele următoare; Luca 12.47). Dacă noi am fi putut avea adevărata cunoaștere, deoarece ne-au fost prezentate gândurile corespunzătoare acesteia, dar conștient le-am respins, desigur El ne va aprecia altfel decât atunci când noi niciodată nu am auzit adevărul sau el ne-a fost obscur prezentat. Pe lângă toată lipsa în propovăduire rămâne însă și responsabilitatea fiecăruia în parte să cerceteze în Cuvântul lui Dumnezeu și astfel să crească în cunoaștere. Mai târziu nimeni nu se va putea dezvinovăți, că în Biserică el „nu a fost corect învățat” și de aceea nu a putut crește în cunoaștere.

Dumnezeu ne-a făcut fii și fiice, deoarece El ne iubește și dorește să aibă părtașie cu noi. Față de un rob de regulă nu există o relație apropiată; el trebuie numai să asculte și să-și facă lucrarea. Însă Dumnezeu vrea să aibă cu noi o relație de fii ai Săi și fiice ale Sale și vrea să ne facă parte de gândurile Lui profunde. El Se bucură când noi avem înțelegere și pricepere și Îl adorăm pentru înțelepciunea și măreția Sa. Când un copil a înaintat în vârstă, el va avea o conversație cu tatăl său mult mai profundă decât un copil mic; abia acum el este cu judecată și cunoaște ce este important pentru tatăl și ce vrea el să-i spună.

Astfel între dragoste și cunoaștere există o legătură strânsă: dragostea fără cunoaștere coboară dragostea la simplă amabilitate omenească; cunoașterea fără dragoste conduce la îngâmfare și nu folosește la nimic (1 Corinteni 13.2). Dragostea pentru Domnul este dragoste pentru Cuvânt, căci Domnul Isus este Cuvântul veșnic, și acest Cuvânt ne conduce la mai multă cunoaștere a Domnului; de aceea apostolul spune: „Urmăriți dragostea” (1 Corinteni 14.1). Adevărata cunoaștere ne conduce la dragoste adevărată, și dragostea adevărată ne conduce la cunoașterea adevărată.

Dumnezeu dorește ca copiii Lui să înțeleagă acest adevăr. Pavel scrie: „Așa să ne socotească cineva: ca *slujitori ai lui Hristos* și ca *administratori ai tainelor lui Dumnezeu*” (1 Corinteni 4.1). Deci pe de o parte orice slujire în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să aibă loc în dependența numai de Hristos și pentru El (*slujitori ai lui Hristos*), și pe de altă parte fiecare slujire în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să aibă loc în legătură cu tainele, pe care Dumnezeu ni le-a revelat în Cuvântul Său. Unele exemple: noi nu vom fi mulțumiți dacă vestirea Evangheliei conduce numai la cunoașterea păcatelor și la mărturisirea păcatelor, ci noi vom urmării ca și Pavel, „să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1.28). Slujba Evangheliei merge mai departe decât țelul mântuirea sufletelor: ea va face totul, pentru ca credinciosul să cunoască adevărata lui poziție în Hristos, să devină un adevărat adorator al lui Dumnezeu și să prezinte pe pământ pe Domnul ceresc. Un păstor va încerca să ajute unui creștin depresiv tocmai prin a-i prezenta pe Hristos în măreția Lui și îi va arăta dragostea mare care strălucește în mod deosebit în tainele lui Dumnezeu (Efeseni 3.17-19). Un învățător nu va prezenta credincioșilor rafinamentul excesiv teologic (2 Timotei 4.3,4), ci el dorește în primul rând prin învățătura dată de el să conducă pe credincioși acolo, ca ei să cunoască

poziția lor cerească, să umble conform acestei chemări cerești și în aceasta să contribuie la „lauda gloriei harului Său” (Efeseni 1.6). În partea a treia a acestei cărți arătăm, cum Pavel toată slujirea lui – ca evanghelist, păstor și învățător – a practicat-o în referire la aceste taine ale lui Dumnezeu. Noi ar trebui să fim imitatorii lui (1 Corinteni 4.16; 11.1; Filipeni 3.17).

22.29 Sionismul creștin

Întrebare: A întemeiat învățătura dispensațională sionismul creștin și prin aceasta este ea în cele din urmă răspunzătoare pentru multele războaie și strâmtorările mari din Orientul apropiat?

Răspuns: Acest reproș vine din diferite părți, așa cum arată citatele următoare. Și el este stimulat prin anumite activități politice, care sunt justificate prin aceea că potrivit învățăturii dispensaționale Israel va reprimi cândva iarăși țara sa cu capitala la Ierusalim.

În privința aceasta câteva citate care pot fi găsite în internet:

Conform Wikipedia „învățătura referitoare la timpul din urmă creștin-sionist” „s-a dezvoltat din chiliasm⁹ tradițional și din dispensaționalismul secolului al 19-lea”.¹⁰

Daniel Pipes, om de știință istoric, director al Middle East Forum și redactor responsabil de rubrică al mai multor ziare din SUA cum ar fi „New York Post” și „Jerusalem Post”, scrie:

Pentru aceia, care se întreabă, de ce Washington urmărește o altă politică decât statele europene, o mare parte a răspunsului are a face cu influența sioniștilor creștini, care este deosebit de puternică, când este președinte un republican conservatorist ca George W. Bush. (În contrast cu aceasta sionismul creștin în Marea Britanie aproape a murit.)

Grace Halsell, o autoare antiisraeliană, recunoaște această realitate și privește pe sioniștii creștini din Washington ca fiind „cu mai multă influență periculoasă” decât sioniștii iudei. Exprimat în sens pozitiv: „Altfel decât Israel Defense Forces sioniștii creștini americani ar putea fi posturile active strategice cele mai eficiente ale statului iudeu.”¹¹

Magarethe Payer, profesoară și docent pentru informatica economică la universitatea pentru mijloacele de comunicare în masă din Stuttgart scrie:

Lobbyștii principali pentru Israel din rândul republicanilor nu sunt iudei americani. Aceștia aleg tradițional democratic. Mult mai numeroși și mai însemnați decât pressure-group sunt sioniștii creștini, fundamentaliștii, care văd în înființarea statului Israel o condiție preliminară necesară pentru revenirea lui Hristos.¹²

Klaus von Raussendorff, odinioară diplomat și spion, astăzi jurnalist independent, scrie:

Oricât de puțin cunoscut ar fi: sionismul creștin este originea ideologică a sionismului iudeu. El l-a născut și pe baza intereselor imperialiste ale Marii Britanii și SUA l-au făcut un factor politic mondial. Oricât de necrezut ar suna: sionismul creștin de astăzi este un important mijloc de legătură ideologică al alianței

---

⁹ Chiliasmus: așteptarea unei Împărății a păcii de o mie de ani

¹⁰ https://de.wikipedia.org/wiki/Christlicher_Zionismus [13.6.2009].

¹¹ <http://de.danielpipes.org/1166/christlicher-zionismus-israels-beste-waffe> [13.6.2009] (tradus).

¹² <http://www.payer.de/fundamentalismus/fundamentalismus062.htm> [13.6.2009] (tradus).

dintre imperialismul SUA și forțele imperialiste ale statului Israel. El contribuie la modul foarte general în mediul înconjurător al bisericilor creștine ale vestului – mai mult decât acestea vor să recunoască – să creeze un climat marcat religios al dependenței totale fatale de Israel. Aceasta întărește forțele cele mai extremiste în Israel. Partidelor de stânga israeliene, atât iudei cât și arabi, li se pun obstacole grave în cale în eforturile lor de a învinge elementele rasiste și discriminatorii ale statului Israel și să termine politica de subjugare a palestinienilor.¹³

Andreas Goetze, preot și colaborator în Islam-Arbeiterkreis (cercul de lucru islam) al bisericii evanghelice din Hessen și Nassau, explică sionismul creștin în „Mein Nachbar, der Feind” direct prin J. N. Darby:

Ideile de bază valabile și astăzi ale acestui așa-numit „dispensaționalism” [...] le-a dezvoltat preotul irlandez John Nelson Darby (1800-1881). El gândea că a descifrat enigma istoriei în urma studierii părții apocaliptice a Bibliei. Conform planului divin „creștinii născuți din nou” ar fi răpiți în cer înainte de revenirea lui Hristos [...]. Un stat iudeu cu numele Israel ar constitui instrumentul central pentru planul lui Dumnezeu din timpul din urmă al istoriei.

Prin cele șase călătorii misionare ale lui în America de nord Darby a devenit nu numai în Marea Britanie un predicator și învățător cu influență. În cercurile evanghelice conservative și în școlile lor biblice din SUA acest fel de interpretare a Bibliei a avut un ecou mare [...].

Astăzi predică evanghelistul TV Jerry Falwell, Billy Graham și fiul său, predicatorul texan Tony Evans (unul din sfătuitoarii spirituali ai președintelui) și mulți alții ideile de bază ale „dispensaționalismului”, pe care se bazează sionismul creștin. Aproximativ 70 de milioane de americani se consideră „creștini născuți din nou”, ca și Georg Bush jun., și astfel au devenit demult un factor decisiv în alegeri. Politica din Orientul Apropiat a SUA în atitudinea ei pro-israeliană nu se poate concepe fără această bază religioasă [sic!].¹⁴

Însă cum arăta în realitate la Darby? El a văzut sionismul mai dinainte, deoarece din învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu a dedus că Israel va depune toate eforturile să scape de judecata și sentința lui Dumnezeu. Privind spre viitor el a scris:

Eforturile iudeilor, pentru ca la sfârșit, în ciuda lui Dumnezeu, să reinstaureze sistemul iudaic, va duce numai la decădere publică și judecată definitivă. Acesta va fi timpul aceluia necaz fără precedent, despre care vorbește Domnul. Însă de la prima distrugere a Ierusalimului prin Titus până la venirea Domnului iudeii vor fi priviți ca dați la o parte și stând sub această judecată, indiferent de gradul la care au ajuns această judecată.¹⁵

Pe baza înțelegerii sale despre evenimentele profetice, Darby a văzut dinainte că Israel ca națiune stă sub guvernarea morală a lui Dumnezeu, până când Hristos va apărea în glorie. Totodată în baza înțelegerii sale cu privire la chemarea cerească a creștinilor a respins amestecul în politica lumii. De aceea Darby nu este cel mai potrivit să fie considerat începutul sionismului creștin. Sionismul creștin nu se învață de la Darby; dimpotrivă, el este o deformare îngrozitoare a ceea ce Darby a învățat. S-au ciugulit unele elemente din învățătura dispensațională și cu ele s-au justificat anumite activități politice.

Cine sprijină astăzi Israelul sub o formă oarecare, acela încurajează în cele din urmă – probabil inconștient – năzuința carnală egoistă a lui Israel, să ia în posesiune țara și să întemeieze împărăția, fără ca poporul să recunoască necesitatea judecății morale din partea lui Dumnezeu asupra lor ca fiind necesară. Noi ar trebui mai degrabă să înțelegem că acțiunea lui

---

¹³ <http://cms.freidenker.org/index.php?id=236> [13.6.2009] (tradus).

¹⁴ http://www.compass-infodienst.de/Andreas_Goetze_Mein_Nachbar_der_Feind.247.0.html [13.6.2009].

¹⁵ J. N. Darby, *Betrachtungen über das Wort Gottes*, Band 4, Neustadt/Weinstraße (Ernst-Paulus-Verlag) 1972, pag. 286 (tradus).

Israel sunt străduințe să obțină țelul lor prin eforturi *omenești*, și anume în afara guvernării și judecății lui Dumnezeu și a drumului de căință. În cele din urmă însă tocmai prin această comportare se vor împlini căile de guvernare ale lui Dumnezeu. Desigur aceasta nu înseamnă că noi astăzi avem voie să disprețuim în vreun fel oarecare pe Israel (vezi Romani 11).

Noi privim ce se petrece în Orientul Apropiat și în Orientul Mijlociu și ne rugăm ca mulți oameni din Israel, palestinieni sau israelieni, să se pocăiască și să creadă Evanghelia, pentru ca ei să fie mântuiți pentru veșnicie și la răpire să fie luați împreună în glorie, înainte să vină judecățile peste pământ și în special peste țara Israel. Însă nu este compatibil cu chemarea cerească a creștinului să participe sub o formă oarecare la activitățile politice, care consolidează sau slăbesc poziția lui Israel.

Când Hristos, Salvatorul, va veni din Sion și „tot Israelul” va fi mântuit (Romani 11.26), El va restabili Israelul, însă abia după ce o judecată sfântă, fără cruțare va fi venit peste popor. Însă mai înainte Israel va duce păcatul lui la culme: după ce ei odată au respins pe adevăratul Hristos – ceea ce era deja o răutate monstruoasă -, ei vor umple măsura păcatelor lor și atunci vor primi pe antihristul, care va veni „în numele lui însuși” (Ioan 5.43). Când vor considera că au realizat înființarea împărăției lor prin propriile eforturi – atunci va fi iarăși și un Templu -, va veni cea mai mare catastrofă peste Israel, care va pune în umbră tot ce iudeii au trăit până acum: un timp de necaz incomparabil va veni peste popor (Ieremia 30.7; Daniel 12.1; Matei 24.21; Marcu 13.19; Apocalipsa 3.10; 7.14).¹⁶

Dacă ne gândim că mulți israeliți, care trăiesc astăzi, probabil în curând vor avea parte de aceste judecăți, atunci nu putem fi entuziasmați de statul Israel de astăzi; dimpotrivă noi vom fi triști și mânați tot mai mult la rugăciune, pentru ca mulți să se lase mântuiți.

22.30 Preterismul deplin

Întrebare: Ce spuneți dumneavoastră cu privire la preterismul deplin?

Răspuns: Această învățătură presupune că tot ce are a face cu ziua Domnului și cu revenirea Sa (și răpirea și învierea), a avut deja loc în anul 70 după Hristos. Necazul cel mare a avut loc deja atunci la asedierea Ierusalimului. Parțial adepții preterismului deplin susțin păreri false referitoare la lucrarea de răscumpărare făcută de Hristos și la înviere în sine.

Graficul (vezi figura următoare, Fig. 19) exemplifică cum explică adepții preterismului deplin profețiile referitoare la timpul din urmă. Adepții preterismului parțial susțin o parte din aceste păreri, lasă însă loc pentru o venire viitoare a lui Hristos și o înviere viitoare. Pe baza unei interpretări limitate din Matei 24.34¹⁷ (vezi § 17.4.3.2) adepții preterismului deplin sunt de

---

¹⁶ Aici nu este spațiu să intrăm în detalii referitoare la înțelesul din Numeri 35 în cadrul acestui context. Aici spunem numai: în versetele 26-29, 32-34 găsim un model a ceea ce a început în Israel: ucigașul putea fugi în unul din locurile de scăpare și acolo era protejat împotriva răzbnătorului sângelui. Conform Legii el avea voie să se reîntoarcă în localitatea lui abia după moartea marelui preot, deci când era instaurat un alt mare preot. Dacă se reîntorcea mai devreme în localitatea lui, „ca să locuiască în țara sa”, el cădea în mâinile răzbnătorului sângelui; de la el nu trebuia să se primească „nici o ispășire”, pentru că „sângele [pe care el l-a vărsat] întinează țara” (Numeri 35.32,33). Israelul de astăzi se aseamănă acestui ucigaș: după ce poporul a dus la moarte pe Mesia al lui, el a fost alungat din țară și are voie să se reîntoarcă în țară abia sub un nou Mare Preot, Preotul după rânduiala lui Melhisedec. Hristos este acest nou Pare Preot, când El va veni pentru poporul Său ca Salvator și Dăruitor de binecuvântare. Dar dacă însă poporul se va reîntoarce mai înainte în țară, așa cum astăzi are loc, el va trebui să sufere judecăți îngrozitoare din cauza vinovăției lui pentru sângele vărsat „... din cauza sângelui vărsat în ea” (versetul 33), așa cum odinioară ucigașul a fost omorât de răzbnătorul sângelui (versetul 27).

¹⁷ „Adevărat vă spun: Nicidecum nu va trece *această generație*, până nu vor avea loc toate acestea.”

păreră că timpul din urmă a avut loc în timpul secolului întâi. Prin aceasta ei consideră că pot explica și locurile grele „Eu vin curând” (Apocalipsa 22.20; vezi § 22.20) precum și Matei 10.23¹⁸ (vezi § 22.1) și 16.28¹⁹ (vezi § 22.4).

Aceste locuri din Scriptură se lasă mult mai logic explicate altfel și nu obligă să se forțeze o împlinire istorică în anul 70 după Hristos a profețiilor referitoare la timpul din urmă, care nu poate fi înțeleasă. Conform cu părerea preteristă este de exemplu cea mai mare parte a Apocalipsei lui Ioan este deja istorie. Cum este însă atunci posibil că noi îl găsim astăzi pe satan ca și „căpetenie a autorității văzduhului” (Efeseni 2.2) „în locurile cerești” (Efeseni 3.10), dacă el conform cu Apocalipsa 12.9-12 ar trebui să fie deja aruncat pe pământ? Nu este aceasta mai degrabă o dovadă că satan nu a fost încă aruncat din cer și că Apocalipsa începând cu capitoul 4 este încă de viitor?²⁰ Pentru concepția preteristă multe depind dacă Apocalipsa este deja o istorie încheiată sau este încă de viitor. (În § 22.19 arătăm că scrierea Apocalipsei înainte de anul 70 după Hristos este foarte improbabilă.)

Și învățătura că Domnul Isus ar fi revenit deja după anul 70 după Hristos în putere și glorie nu se poate dovedi cu fapte istorice. Și explicația, un „cer nou” ar fi luat naștere prin Omul înălțat în cer și „un pământ nou” ar fi luat naștere prin prezența Duhului Sfânt pe pământ, ni se pare să fie cel mult o aplicație; ea nu este nicidecum în concordanță cu afirmația Domnului în vorbirea Sa despre timpul din urmă (Matei 24). Noi nu negăm, că Hristos a venit în sens spiritual atunci când de la Tatăl a trimis pe Duhul Sfânt (Ioan 14.15-18), și că Domnul Isus a adus în anul 70 după Hristos judecată asupra poporului iudeu. Însă aceste realități nu dau nimic la o parte faptul că Hristos încă nu a revenit vizibil în putere și glorie mare, așa cum a făgăduit: „Acest Isus, care a fost înălțat de la voi în cer, așa va veni, în felul în care L-ați văzut mergând spre cer” (Faptele Apostolilor 1.11), și: „Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1.7), și: „... după ce S-a jertfit o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nemaiavând de-a face cu păcatul, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă” (Evrei 9.28). Aceste locuri arată destul de clar și precis, că Domnul Isus nu va reveni în sens spiritual, ci vizibil pentru toți.

Un lucru devine clar: o părere preteristă va schimba total speranța și felul de gândire al unui credincios. Dacă Hristos a venit deja și cu toate acestea nedreptatea stăpânește și creștinii credincioși trebuie să sufere din pricina dreptății, atunci speranța într-o schimbare a acestor împrejurări poate de fapt fi îngropată, căci dreptatea este pusă tocmai în legătură cu venirea Domnului. În acest caz nu mai este nici o speranță fundamentată biblic. Prin aceasta unul din stâlpii bunurilor credinței noastre creștine ar fi doborât: credința, *speranța*, dragostea (1 Corinteni 13.13).

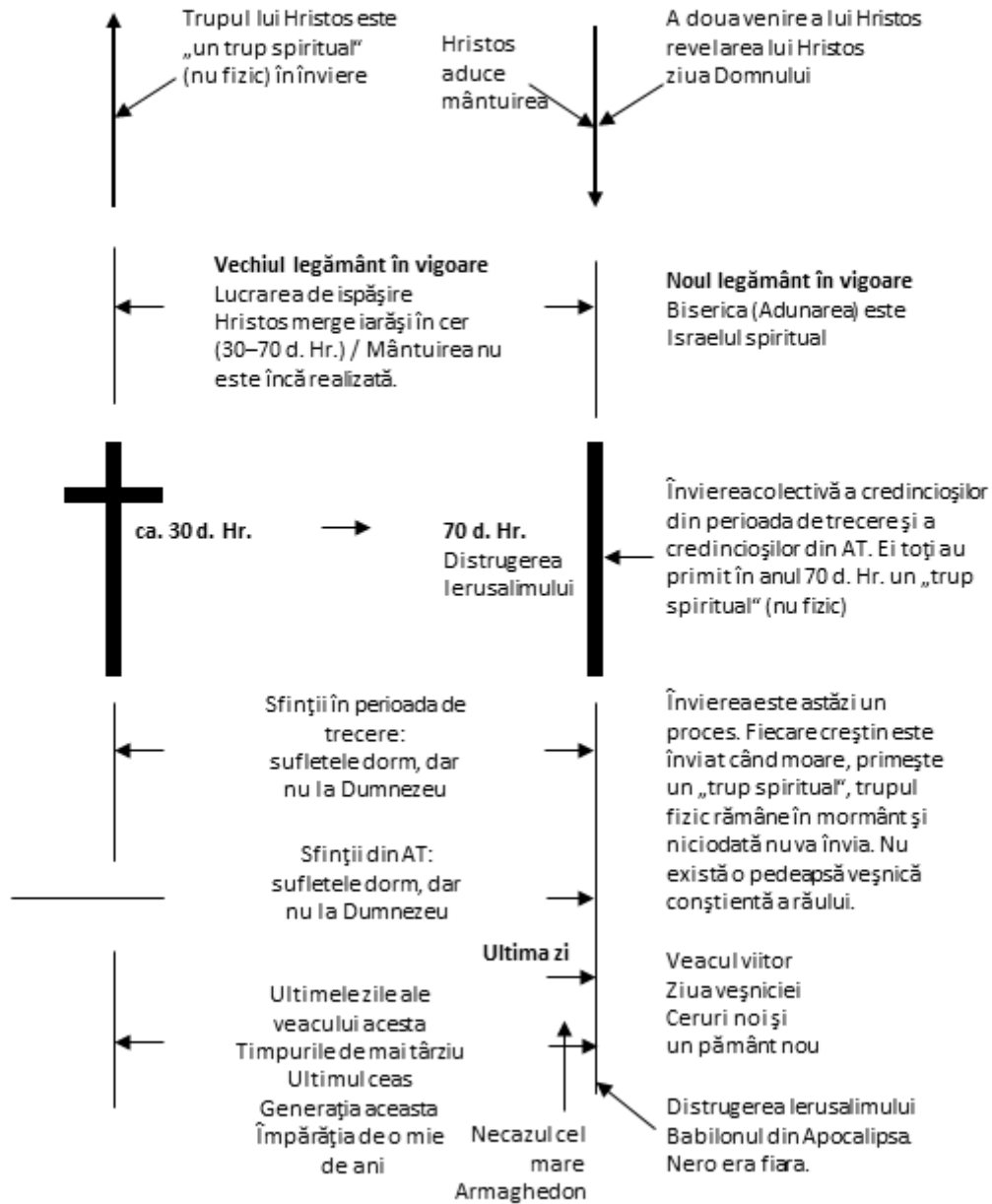
¹⁸ „Nu veți sfârși cetățile lui Israel, până când va veni Fiul Omului.”

¹⁹ „Sunt unii dintre cei care stau aici care nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în Împărăția Sa.”

²⁰ Conform părerii preteriste aceste locuri ar fi trebuit să aibă valabilitate după scrierea epistolei către Efeseni cel mult până în anul 70 după Hristos, dar nu pentru noi în zilele noastre.

Preterismul deplin

ilustrat (după R. A. Huebner)
 Graficul se va citi de la stânga la dreapta

Singurul lucru corect în graficul acesta este crucea și distrugerea Ierusalimului.

Fig. 19 Preterismul deplin

22.31 Ultradispensaționalismul

Întrebare: Ce învață ultradispensaționalismul?

Răspuns: Sunt variante diferite ale acestei învățături. Toate au comun părerea că Biserica (Adunarea) nu a luat ființă la Rusalii, ci mai târziu. Unii consideră momentul acesta odată cu convertirea lui Pavel (Faptele Apostolilor 9), alții odată cu trimiterea lui (Faptele Apostolilor 13), iar alții odată cu întemnițarea lui (Faptele Apostolilor 28).

Această învățătură își are baza în convingerea că Israel a fost încă pus la încercare după moartea și învierea Domnului Isus, dacă totuși va primi pe Mesia al lor. După părerea reprezentanților ultradispensaționaliștilor, tocmai predicile lui Petru din primele capitole ale Faptelor Apostolilor arată că Israel atunci era încă „pus la probă”.

Desigur lui Israel i s-a oferit încă Hristos glorificat; ei ar fi putut încă să primească pe Mesia al lor, dacă ar fi vrut, ceea ce unii dintre ei au și făcut (vezi § 22.8). Însă din aceasta nu trebuie să se tragă concluzia, că ei ar fi încă puși la încercare. Deoarece iudeii au lepădat definitiv pe Mesia al lor, prin aceea că L-au dus la cruce, acum ei nu se mai află sub încercare. Să respingi pe Fiul lui Dumnezeu și să-L răstignești, aceasta era punctul culminant al răutății omului. Le-ar fi putut Dumnezeu prezenta ceva mai sublim decât pe propriul Lui Fiu, pe care ei puteau să-L respingă?

Odată cu crucea s-a încheiat încercarea omului în general și a iudeului în special (vezi și § 14). Cu toate acestea, după moartea, învierea și glorificarea lui Hristos Dumnezeu a reținut pentru un timp revelarea tainei, ca să arate – și nu numai să încerce! – că Israel ar lepăda nu numai pe Hristosul smerit, ci și pe Hristosul glorificat.

Deci deoarece punerea la încercare a omului s-a încheiat și răutatea omului a fost definitiv dovedită, Dumnezeu putea clădi ceva nou: la Rusalii Dumnezeu a început, cu coborârea Duhului Sfânt și botezarea credincioșilor într-un *singur* trup (1 Corinteni 12.13), să construiască Biserica Sa. Dacă nu se ia în seamă aceasta, se desparte Biserica în aceia care aparțin trupului, și aceia care nu aparțin trupului, și se îndepărtează însemnătatea crucii ca sfârșit al timpului de încercare pentru primul om, așa cum trebuie să o primească conform gândurilor lui Dumnezeu.

22.32 Alte variante ale dispensaționalismului

Întrebare: Ce părere aveți despre așa-zisul dispensaționalism progresiv și celelalte forme de dispensaționalism?

Răspuns: Noțiunea „progresiv” are pentru omul secolului al 21-lea ceva foarte ademenitor. Trăim într-un timp în care totul, în mod deosebit aparatura tehnică „îmbătrânește” cu un tempo razant, că aproape se poate privi ca retrograd, dacă nu ești totdeauna la ștandul cel mai noul. Și cine dorește să se preocupe cu dispensaționalismul, probabil va prefera mai mult – ca să nu aparțină celor „veșnic de ieri” – pe cel progresiv, „variante avansată”, în loc să se dedice unei „ediții depășite”, după părerea lui.

Însă Dumnezeu nu Se orientează după ceea ce este presupus avansat. Chiar dacă omul știe să facă realmente progrese în toate domeniile, care sunt cu adevărat îmbunătățiri, totuși aceasta nu este valabil cu privire la adevărul lui Dumnezeu. Adevărul lui Dumnezeu continuă să existe, nu se dezvoltă, nu se schimbă. Adevărurile, pe care Duhul Sfânt ni le-a făcut cunoscut

în Scriptură, pot într-adevăr să fie redescoperite, dacă ele mult timp au fost date uitării, dar ele nu se schimbă în ceea ce privește conținutul și sensul lor. Dacă există o schimbare în cunoașterea noastră cu privire la adevărul lui Dumnezeu, care are justificarea din partea Cuvântului lui Dumnezeu, atunci prin aceasta devine clar că „cunoașterea” de odinioară nu putea fi lucrată de Duhul Sfânt.

Ideile referitoare la adevărul dispensațional, pe care noi le susținem în cartea aceasta, au fost redescoperite și vestite iarăși cu mai mult de 170 de ani în urmă, după ce ele multe secole nu au mai fost cunoscute. Ele merg înapoi până în jurul anului 1830, la începuturile așa-zisei mișcări a fraților din Irlanda și Anglia. Din diferite motive unii vor să conteste această realitate și să indice surse mai timpurii, pe care acei frați ar fi clădit atunci. Țelul acestei cărți nu este să dovedească că aceasta nu este adevărat. Cine este interesat pentru aceasta, poate citi aceasta atât la susținătorii învățaturii dispensaționaliste, cât și la criticii lor.²¹

Orice variantă a dispensaționalismului își are originea, chiar dacă aceasta este un spin în ochii unora, în prelegerile și scrierile lui J. N. Darby; chiar dacă numai indirect.²² Începând de atunci gândurile acestea au fost sistematizate și au avut parte de unele schimbări. Deja la foarte scurt timp după redescoperirea lor, elementele esențiale ale acestui adevăr au fost întunecate de C. I. Scofield în încercarea de a sistematiza fiecare punct și a-l încadra într-o schemă de timp. În mod deosebit faptul că punerea la încercare a omului a fost încheiată odată cu crucea și că Biserica (Adunarea) este cerească și de aceea ea nu poate fi încadrată ca perioadă sau veac în derularea diferitelor veacuri sau economii.

Timpul Bisericii (Adunării) este numai o intercalare în căile lui Dumnezeu, care nu a dus la sfârșit veacul început deja anterior (al Legii) (vezi detaliat § 16). Poziția cerească și speranța cerească a Bisericii (Adunării) stau în contrast cu poziția pământească și făgăduințele pământești ale lui Israel și le depășește cu mult pe acestea. Această poziție cerească și chemarea Bisericii în centrul unei domenii al binecuvântării cerești, spre deosebire de chemarea pământească și domeniul de binecuvântare pământesc sunt punctele esențiale ale dispensaționalismului, și nu diferența între Biserică (Adunare) și Israel. Aceste gânduri au fost pierdute foarte repede din vedere.²³

Astfel de evoluții și schimbări, și altele asemănătoare lor, se găsesc la alți reprezentanți ai dispensaționalismului clasic și ai dispensaționalismului revizuit, cum ar fi L. S. Chafer, J. F.

---

²¹ Vezi R. A. Huebner (dispensaționalist), *Elements of Dispensational Truth*, Vol 1, Morganville (Present Truth Publishers) 1996; R. M. Henzel (critic al dispensaționalismului), *Darby, Dualism and the Decline of Dispensationalism*, Tuscon (Fenestra Books) 2003.

²² Aceasta o confirmă chiar și un critic al dispensaționalismului, ca R. Henzel (idem).

²³ Această evoluție se poate găsi deja la C. C. Ryrie, *The Basis of the Premillennial Faith*, Neptune, New Jersey (Loizeaux Brothers) 1989 (1953). Ea a condus la faptul, că A. G. Fruchtenbaum scrie: „O diferențiere obișnuită, pe care o fac unii dispensaționaliști, este, să descrie pe Israel ca „popor pământesc” cu „făgăduințe pământești”, în timp ce Biserica ar fi un „popor ceresc” cu „făgăduințe cerești”. O astfel de diferențiere de fapt nu este nici corectă și nici nu va fi necesară pentru dispensaționalism. Orice formă (aceasta înseamnă atât Israel cât și Biserica) are atât un viitor pământesc cu făgăduințe pământești, cât și un viitor ceresc cu făgăduințe cerești. Diferențierea între Israel și Biserică este o diferențiere biblică ... dar contrastul între pământesc și ceresc nu este o diferențiere biblică ...” (C. C. Ryrie, J. R. Master și W. R. Willis [editori], *Issues in Dispensationalism*, Chicago [Moody Press] 1994, pag. 116 [tradus], citat în *Progressive Dispensationalism and the Distinctions of Early Dispensationalism* [<http://godinvitesyou.com/020929ProgDispFIN2.pdf>; 21.4.2009], pag. 24). În contrast cu părerea lui Fruchtenbaum această diferențiere este nu numai biblică, așa cum arată clar această carte, ci renunțarea tocmai la acest adevăr a pus baza pentru dispensaționalismul progresiv. Recomandăm să se studieze în privința aceasta articolul de la linkul numit mai sus.

Walvoord, C. C. Ryrie, A. G. Fruchtenbaum. Pentru o dezbatere critică a acestei învățături, în mod deosebit a primilor trei numiți, se pot folosi cărțile numite în adnotare. Un element nou deosebit de interesant este prezentarea unui al doilea „legământ nou” cu Biserica.²⁴ În capitolul despre noul legământ (vezi § 15) ne preocupăm în detaliu cu aceasta.²⁵ A. G. Fruchtenbaum propune o cale specială pentru iudeii mesianici, dar care nu este în concordanță cu Scriptura.²⁶

C. A. Blaising, D. L. Bock și R. L. Saucy sunt unii dintre cei mai cunoscuți reprezentanți ai așa-zisului dispensaționalism progresiv. Această direcție de învățătură, conform atât lui Huebner cât și lui Henzel, coincide în multe puncte, cu excepția răpirii anticipate²⁷, cu cel mai mare critic al dispensaționalismului, al teologiei legământului. Conform părerii dispensaționalismului progresiv, Hristos șade deja pe tronul lui David, El domnește deja acum peste Biserică ca Împărat, este taina împlinirii profețiilor Vechiului Testament, noul legământ a fost încheiat cu Biserica, și așa mai departe.²⁸

În repetate rânduri între timp și răpirea înainte de necazul cel mare este pusă la îndoială de unii dispensaționaliști. Prin aceasta cunoașterea, pe care Duhul lui Dumnezeu a dăruit-o la începutul secolului al 19-lea despre această temă ar fi aproape complet desființată. Noi am arătat în prima parte a cărții cum înțelegerea celorlalte părți ale adevărului depinde de părerea proprie referitoare la adevărul dispensațional. Acestor părți ale adevărului le aparține de exemplu Evanghelia, poziția și ființa Bisericii (Adunării), profeția și chiar viața practică de creștin. După aproape două sute de ani trebuie să vedem faptul că slujba lui Pavel (vezi § 4) dispăre încă o dată în întinericul în care a fost până la începutul secolului al 19-lea. Totodată această evoluție arată cum pașii mici de abatere de la Scriptură devin tot mai mari, până se renunță complet la adevăr.

Toate învățăturile false, pe care le-am studiat, au un lucru comun: ori se neglijează în anumite locuri anumite locuri din Scriptură, ori în alte locuri se trece peste cadrul Scripturii. Cine de exemplu afirmă că Biserica (Adunarea) nu are nimic a face cu noul legământ, deoarece el conform cu Ieremia 31.31 și Evrei 8 și 10 va fi încheiat cu Iuda și Israel, și conform cu Romani 9 legămintele sunt destinate pentru Israel, acela trece cu vederea că noi deja astăzi avem a face cu slujba legământului, cu Mijlocitorul legământului și cu paharul legământului, și în cele din urmă îndepărtează ceva din Cuvânt. Pe de altă parte acela care afirmă că Israel ar fi în epistolele Noului Testament Biserica, adaugă Cuvântului ceva, pe care El nu-l spune și nici măcar nu face aluzie la el.

---

²⁴ Gândul acesta îl citim de exemplu la C. C. Ryrie, *The Basis of Premillennial Faith*, Neptune, New Jersey (Loizeaux Brothers), 1989 (1953).

²⁵ Cine vrea să se preocupe mai îndeaproape cu aceasta îi indicăm revista *Thy Precepts*, Vol 13, (Present Truth Publishers) 1998.

²⁶ Și aici indicăm de asemenea revista *Thy Precepts*, Vol 19, Morganville (editor Present Truth Publishers) 2004, (<http://www.presenttruthpublishers.com/precepts.html> [21.4.2009]). Tema aceasta este detaliat tratată și în R. A. Huebner, *Elements of Dispensational Truth*, Vol. 3, pag. 229-292. Cercetarea se încheie cu rezultatul (tradus): „Sistemul lui Dr. Fruchtenbaum nu este adevăr dispensațional.”

²⁷ Răpirea credincioșilor înainte de necazul cel mare.

²⁸ Literatură călăuzitoare se găsește sub: <http://mb-soft.com/believe/txh/progdisp.htm> [21.4.2009] la R. A. Huebner, *Elements of Dispensational Truth*, Vol. 1, Morganville, New Jersey (Present Truth Publishers) 1996.

22.33 Atitudine de viață pesimistă?

Întrebare: Uneori se afirmă că dispensaționalismul duce la o atitudine de viață pesimistă.²⁹ Cum apreciați dumneavoastră aceasta?

Răspuns: Noi suntem repede înclinați să respingem ceva – nu pentru că ar fi împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, ci pentru că în lume sau între creștini nu este „văzut” bine, să susții un anumit punct de vedere. În felul acesta o atitudine de viață pesimistă ar fi desigur pentru unii deja un motiv suficient să respingă gândurile legate de aceasta. Dar întrebarea care ar trebui să preocupe pe creștini este: Ce atitudine de viață mijlocește Cuvântul lui Dumnezeu?

După părerea criticilor lor presupusa atitudine de viață pesimistă a dispensaționaliștilor se explică prin aceea că – potrivit cu înțelegerea dispensaționalistă a Noului Testament – decăderea (în domeniul uman, creștin și moral) nu poate fi oprită și lumea înaintea tot mai mult în rău și prin aceasta fără scăpare se grăbește în întâmpinarea judecății. De aceea ei decad unii anumit „fatalism” și se lasă paralizați prin pesimism.

Însă dispensaționaliștii, contrar reproșului care li se face deseori, nicidecum nu sunt de părerea că preocuparea lor pentru înțelegerea Bibliei îi conduce la o atitudine de viață pesimistă. Dacă privim în urmă în istorie, vom constata că tocmai „frații primelor ore” nu au decăzut în pesimism și pasivism. Dimpotrivă: ei au arătat de exemplu o mare râvnă misionară și diaconică și au slujit credincioșilor. S-ar putea ca unii adepți ai dispensaționalismului să arate realmente o atitudine de viață pesimistă, dar aceasta nu poate acuza dispensaționalismul de o astfel de concepție despre lume. Totdeauna a fost în istorie slăbiciune pentru realizarea unui principiu corect, și va mai fi atâta timp cât noi suntem pe pământ.

Corect este, că dispensaționaliștii așteaptă venirea *în curând*³⁰ a Domnului. În nici un caz în legătură cu aceasta ei nu spun că ei ar fi ultima generație înainte de venirea Sa pe pământ. În orice caz ei cred, că ei *ar putea* fi ultima generație. Aceasta este o diferență mare. Și apostolul Pavel considera că el însuși va avea parte de răpire (compară cu 1 Tesaloniceni 4.17), și apostolul Ioan scrie în Apocalipsa, că Domnul Isus Însuși spune Bisericii din Filadelfia cuvintele încurajatoare și mângâietoare: „Eu vin *curând*” (Apocalipsa 3.11; compară cu Apocalipsa 22.16-21). Convingerea multor creștini, că noi trăim acum în timpul din urmă, este în deplină concordanță cu locurile din Biblie din Noul Testament, care ne descriu caracterul deosebit al acestui timp (2 Timotei 3.1; 1 Petru 4.7; 2 Petru 3.3; Iuda 18).

Reproșul că „evenimentele zilnice politice ... sunt interpretate de dispensaționaliști aproape după plac ca împlinire a profeției biblice”³¹, așa că „profeția biblică alunecă într-o lumină speculativă”³², s-ar putea să fie ici și acolo îndreptățit. Însă principial cu siguranță aceasta nu este o slăbiciune a dispensaționaliștilor, ci o slăbiciune a acelor care gândesc că evenimentele actuale trebuie interpretate ca împlinire a profețiilor biblice. Evenimentele

---

²⁹ Compară R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 34, 45, 49.

³⁰ Idem, pag. 34.

³¹ Idem, pag. 34. R. Hardmeier face aici reproș referitor la așteptări de viață pesimistă. În alte locuri Hardmeier se apără împotriva, că amilenianismul ar înlesni antisemitismul. În privința aceasta el constată: „Desigur orice teologie poate fi folosită abuziv sau poate fi evaluată pe baza exceselor ei, însă aceasta nu ar fi nici cinstit și nici înțelept” (pag. 372). (tradus) La această sinceritate vrem cu plăcere să ne referim, când el reproșează dispensaționaliștilor o atitudine de viață pesimistă.

³² Idem, pag. 34.

profetice aruncă într-adevăr deseori umbra lor înainte de împlinirea lor; Dumnezeu permite lucruri, care ne dau un „gust anticipat” al celor care se vor realiza într-o măsură mult mai mare. Însă oricare ar fi concordanța între evenimentele actuale și întâmplările profetice: în cele mai multe cazuri este vorba numai despre o simplă asemănare. Căci ori aparțin evenimentele unei zile viitoare, în care Biserica nu mai este pe pământ, ori Scriptura leagă aceste evenimente cu o schimbare a atitudinii inimii, ceea ce astăzi încă nu a devenit realitate.³³

Alții vor să vadă ființa dispensaționalismului înainte de toate într-o simplă înșiruire de perioade de timp. Nu, punctele esențiale sunt: să înțelegi unicitatea chemării Bisericii lui Dumnezeu și să cunoști că Dumnezeu a prevăzut pentru timpul nostru revelarea unei taine (Efeseni 3). Chemarea și poziția Bisericii (Adunării) este așa de măreață că noi creștinii suntem solicitați ca din cunoașterea acestui fapt să umblăm în chip demn de această chemare (Efeseni 4.1). Pretutindeni unde are loc aceasta se va revela puterea lui Dumnezeu în prezent. Cu regret, chemarea și poziția Bisericii este deseori puțin înțeleasă și de mulți dispensaționaliști.³⁴

După părerea noastră dispensaționalismul corect înțeles mijlocește cea mai pozitivă atitudine de viață care există. Aceasta este valabil sub diverse aspecte:

- Cu privire la *Hristos*: Acela, care este Mântuitorul nostru, viața noastră, țelul nostru și speranța noastră, dar care astăzi este încă lepădat și disprețuit în lumea în care trăim, va avea în curând pe pământul, pe care a stat crucea Sa, tronul Său și va fi onorat de toți.
- Pentru *viața personală*: Nimeni nu poate privi mai bucuros în viitorul propriu decât dispensaționalistul, care nu trebuie să se aștepte că trebuie să aibă parte de moarte, ci în fiecare dimineață se poate scula știind că poate astăzi va fi răpit de Domnul în gloria Sa.³⁵
- Pentru *Biserică (Adunare)*: chiar dacă dispensaționalistul consideră că prin harul lui Dumnezeu sunt întotdeauna posibile treziri spirituale locale și de asemenea ici și acolo vede astfel de treziri, totuși el nu trebuie să deznădăjduiască văzând decăderea generală (credință, morală și așa mai departe). El știe că Scriptura a prezis această degradare. Biserica (Adunarea) merge în întâmpinarea unui viitor minunat, când și făgăduințele ei pentru Împărăția de o mie de ani (vezi Apocalipsa 21.9 – 22.5) se vor împlini și când ea va fi numai spre glorificarea lui Dumnezeu și spre binecuvântare pentru oameni.
- Pentru *pământ*: dispensaționalistul așteaptă o stare minunată pentru pământ, când legea „devorează și fii devorat” va fi îndepărtată din creație, când pacea și dreptatea vor domni, când nici o catastrofă naturală nu va mai bântui pământul și când totul va fi supus lui Hristos. Există o perspectivă mai minunată pentru viitorul pământului?

---

³³ Aceasta se referă în mod deosebit la multe aparent deja împlinite profeții referitoare la reîntoarcerea iudeilor din împrăștiere.

³⁴ Ce înseamnă aceasta în detaliu, arătăm în § 10.

³⁵ Desigur de la această speranță sunt excluși dispensaționaliștii care nu cred într-o răpire înainte de necazul cel mare.

- *Cu privire la răul* de pe pământ: dispensaționalistul știe că dreptatea va birui asupra răului, că răul își va primi pedeapsa dreaptă prin judecată și după aceea pământul va fi curățit de tot răul, pe care el îl vede în fiecare zi.

Dacă noi așteptăm în fiecare moment pe Domnul Isus, aceasta ne va impulsiona să punem „talentele” noastre în slujba pentru Domnul absent și să facem comerț cu „minele” (vezi Matei 25.14 și versetele următoare; Luca 19.13; compară cu 1 Tesaloniceni 1.9). Când adevărul dispensațional a fost redescoperit în secolul al 19-lea, această cunoaștere s-a răspândit printre altele și de aceea așa de repede, pentru că alături de așteptarea Domnului, înainte de toate și slujba pentru Domnul avea o valoare așa de mare. Mulți frați din timpurile de început și-au petrecut o mare parte a timpului lor prin a vizita bolnavi, văduve, orfani și oameni săraci; slujbei pentru om i-au acordat o importanță deosebit de mare. Pe de altă parte s-au dedicat studiului și propovăduirii Cuvântului lui Dumnezeu. Mulți dintre ei ar fi putut duce o viață de lux, însă deseori ei au pus toată averea lor în slujba pentru Domnul și pentru ei au păstrat numai puțin. Nu spunem aceasta pentru a glorifica pe acești frați, ci pentru a arăta clar, căci tocmai frații care au făcut cunoscut adevărul dispensațional, s-au jertfit în slujba pentru Domnul și pentru ai Săi. Este de la sine înțeles că acesta nu este un argument pentru dispensaționalismul în sine; dar arată că acești frați nicidecum nu au avut o atitudine pesimistă de viață, ci au posedat atitudinea de viață creștină specifică.

Este ceva mai frumos, decât să aștepti pe Domnul și să-I slujești între timp (compară cu 1 Tesaloniceni 1.9,10)? Cine numai se plânge de „lumea foarte rea”, acela nu a cunoscut încă câtă bucurie poate dăruia Domnul chiar și astăzi. Fiecare creștin credincios este conștient că în veșnicie noi ne vom bucura de Domnul, dar că noi putem începe aceasta deja aici pe pământ s-ar putea ca unora să le fie încă ascuns. Vrem să ne amintim, că noi putem sluji Domnului numai aici pe pământ și aceasta este o ocazie unică să-I arătăm cât de mult prețuim noi lucrarea Sa de pe Golgota. Aici pe pământ noi putem nu numai să oferim unei lumi pierdute mântuirea în Hristos, ci și în slujire practică să întâmpinăm nevoile lumii. Că slujba pentru Domnul între dispensaționaliști în multe locuri este slabă, aceasta nu trebuie atribuită dispensaționalismului ca povară, ci faptului că mulți dispensaționaliști, asemenea multor altor creștini, cu regret cedează mereu naturii lor vechi și uneori sunt delăsători în lucrurile credinței.

Dacă R. Hardmeier afirmă, „din escatologia dispensaționalistă rezultă puțină putere, care să lucreze în prezent”³⁶, atunci noi întrebăm, ce a dat impuls până astăzi evanghelicismului în ultimii aproape două sute de ani? Nu este tocmai dorința de a răscumpăra timpul, în care încă se mai poate sluji Domnului, înainte să treacă acest timp prin venirea Sa?

---

³⁶ R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 156 (tradus).

Cuvânt de încheiere

*„... să umblați într-un chip vrednic de chemarea
cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blândețea,
cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste,
străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.”
Efeseni 4.1b-3*

Cititorului, care ne-a însoțit până aici pe parcursul acestei cărți, cu siguranță nu i-a rămas neobservat, că noi am obținut o anumită convingere despre învățătura prezentată aici. S-ar putea ca aceasta să fi părut uneori unor cititori foarte provocativ sau lipsit de modestie, în mod deosebit la aceia care nu s-au gândit așa de intens la aceste adevăruri și probabil nu pot încă să-și dea seama de consecințele unor detalii aparent secundare. După un studiu intensiv al Scripturii noi suntem convinși de corectitudinea învățăturii prezentate aici, dar totodată noi știm și că aici pe pământ creștinii cunosc numai în parte (1 Corinteni 13.9), și de aceea rugăm pe cititor să verifice totul pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Cunoașterea parțială desigur nu înseamnă că noi nu am putea să înțelegem cu adevărat corect un adevăr; noi nu putem cuprinde deplin cu privirea adevărul lui Dumnezeu, ci înțelegem numai părți din el.³⁷ Tocmai de aceea studiul intensiv al Scripturii este absolut necesar.

Este regretabil că anumiți partizani ai anumitor păreri doctrinare (indiferent în ce direcție) într-adevăr deseori foarte hotărâți și vehement apără propriile păreri doctrinare și în aceeași măsură condamnă alte convingeri, însă cu locurile din Scriptură corespunzătoare precum și cu contraargumentele se pare că s-au preocupat numai foarte superficial. Independent de latură reprezintă ei, în „lupta” lor ei joacă fără să știe jocul marelui adversar al lui Dumnezeu, care dorește să despartă neapărat în practică pe copiii lui Dumnezeu, pentru a căror unitate a murit Hristos (Ioan 11.52).

Fiecare credincios nu ar trebui să se grăbească să primească o părere doctrinară, nici măcar atunci când ea este în concordanță cu comentatori cunoscuți, este vestită în biserici sau studii biblice, și în mod deosebit atunci când ea devine subiect de discuție în forurile publice. Foarte îngrijorător devine, când astfel de păreri preluate în grabă sunt susținute vehement împotriva altora, voind să-i câștige pentru păreri proprii. Calea conform Scripturii constă în a studia mai întâi intensiv Cuvântul lui Dumnezeu și abia după aceea să înveți pe credincioși. Aceasta este valabil în mod deosebit pentru aceia care vor să se lase folosiți în slujba de predicare și de dare de învățatură pentru Domnul. Această succesiune o găsim atât în Vechiul Testament, de exemplu la Ezra (Ezra 7.10), precum și în Noul Testament, de exemplu la Timotei (2 Timotei 3.10,14).

Această carte nu trebuie să fie o „luptă” împotriva celor care gândesc altfel, nici măcar împotriva celor care au o altă concepție doctrinară. Dacă ne simțim obligați să ducem o „luptă”, atunci aceasta să fie aceea, pe care și apostolul Pavel o avea, atunci când a vestit taina lui Hristos (Coloseni 2.1). Această luptă nu este orientată împotriva oamenilor; ea nu este „o luptă împotriva cărnii și sângelui” (Efeseni 6.12). Ea este mai degrabă o luptă împotriva puterilor cerești, care stau înapoia tuturor învățăturilor false. Punctul de atac cel mai mare al acestor puteri sunt în mod deosebit gândurile lui Dumnezeu referitoare la glorificarea Sa în Hristos.

---

³⁷ Un exemplu: Dintr-un punct fix pe malul unui râu noi putem vedea numai câteva sute de metri în amonte și în aval, însă nu tot traseul lui. De la un nivel mai înalt (din avion, de exemplu) este probabil posibil să privim tot râul, și nu numai o porțiune din el. În mod asemănător va înceta și cunoașterea noastră parțială, când vom fi odată la Domnul, și atunci „vom cunoaște, așa cum și noi am fost cunoscuți” (1 Corinteni 13.12).

Aceste interdependențe ar putea fi probabil străine unuia sau altuia, sau chiar provocatoare. Însă în nici un caz ele nu sunt surprinzătoare dacă ne gândim că însuși Petru, care a cunoscut și mărturisit pe Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu (Matei 16.16), numai la scurt timp după aceea a trebuit să audă cuvintele Domnului: „Pleacă înapoia Mea, satan!” (Matei 16.23). Dacă noi la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu nu avem în vedere în primul rând glorificarea lui Hristos sau dacă într-un fel oarecare diminuăm aceasta, atunci înapoia acestei propovăduiri stau puterile spirituale ale răului. Ele fac tot posibilul să nu se dea lui Hristos onoarea, care I se cuvine și de care este demn. Noi creștinii stăm permanent în acest pericol, și noi trebuie să devenim conștienți de pericolul acesta.

De partea criticilor adevărului dispensațional, cu a căror învățătură ne-am ocupat intensiv, există o varietate de păreri doctrinare, de care nu am putut ține seama de toate. Ne-am limitat, în mod deosebit la răspunsul la întrebări, înainte de toate la acele argumente și obiecții cu care ne-am întâlnit mereu în discuțiile cu cei care gândesc altfel.

Pentru noi este important nu numai să fi cunoscut adevărul și să-l fi apărat, ci pe de altă parte și ca dezbateră să aibă loc în teamă de Cuvântul lui Dumnezeu și în reverență față de măreția planului Său, precum și într-un duh de smerenie, blândețe și îndelungă răbdare și ca să ne îngăduim unii pe alții în dragoste (Efeseni 4.2). Cu plăcere purtăm un dialog cu aceia, care cu aceleași gânduri ale inimii, chiar dacă au altă părere, vin la noi. Vrem din partea noastră să fim deschiși pentru critici și indicații constructive și încă o dată să medităm la fiecare punct.